

си и лицето му стоеше открито. Заговорниците се изненадаха от това неочаквано спиране на съпротивата, и нѣколко мига останаха неподвижни съ вдигнати мечове. А Цезарь хвърли своето оржие върху камънитѣ, закри главата си съ тогата и съ гласъ, препълненъ съ дълбока мъка и скръбъ, извика:

— И ти ли, Бруте, сине мой!..

Наистина, предъ него съ остъръ мечъ, готовъ да прободѣ гърдитѣ му, стоеше най-вѣрниятъ му приятель, когото бѣше почти осиновилъ и бѣше му далъ неограничено довѣрие. Нима и Маркъ Юний Брутъ, неговиятъ любимецъ, дига ржка върху му? Нима е билъ така самичекъ всрѣдъ толкова приятели, почести и триумфи? Нѣщо по-остро и отъ острия мечъ прободѣ Цезара. Животътъ му се виждаше вече безсмисленъ. И той сега закриваше безпомощно глава съ тогата си.

Само нѣколко мига заговорниците стояха като зашеметени. После изведнажъ се нахвърлиха къмъ своята жертва и забиха мечоветѣ си въ тѣлото му. Следъ това ги издърпаха и пакъ започнаха да мушатъ озвѣрени. Цезаръ се олюлъ и грохна безжизненъ въ подножието на Помпеевата статуя.

Тогава убийцитѣ вдигнаха мечове и ги размахаха надъ главитѣ си.

Цѣлиятъ сенатъ отново замръ, старейшинитѣ наведоха глави безпомощно предъ тия окървавени оржия.

Великиятъ Цезаръ бѣше мъртъвъ и сега надъ неговия трупъ грозно оглеждаха нови господари.
